

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
BLACK HILLS

Copyright © Nora Roberts, 2009
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-642-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Brda Dakote

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Leto na ranču kod bake i deke u Južnoj Dakoti za jedanaestogodišnjeg Kupera Salivana baš i nije predstava ludog provoda. Međutim, sve postaje malo podnošljivije kad upozna Lil Čans, devojčicu iz susedstva, i otkrije da ona ima kavez za vežbanje bejzbola. Čak ni jahanje konja nije tako strašno kao što je Kup zamišljao. Narednih godina, Kup svakog leta dolazi u posetu i njihovo prijateljstvo od nevinih igara napreduje do ukradenih poljubaca. Međutim, jedno zajedničko iskustvo će ih zauvek progoniti: stravično otkriće tela mrtvog planinara.

Dok se godišnja doba smenjuju i godine prolaze, Lil istrajava u svom snu da postane biolog i da očuva porodično imanje, dok se Kup bori protiv očevog zahteva da pohađa pravni fakultet i da radi u porodičnoj firmi. Dvanaest godina nakon što su poslednji put šetali držeći se za ruke, sudbina ih ponovo dovodi u Blek Hils, i to baš kad svojim najdražim postanu najpotrebniji.

Kup napušta užurban život njujorškog detektiva kako bi se brinuo o baki i deki, kao i o ranču koji počinje da smatra svojim domom. Mada je sećanje na njegov dodir i dalje progoni, Lil ne dopušta da je bilo šta spreči u nameri da otvori Utočište za divlje životinje Čans, međutim, neko... ili nešto... prati je u stopu. Kad sitne obesti i uništavanje imovine eskaliraju do bezdušnog umorstva njenog voljenog kuguara, sećanje na nerešeno ubistvo u brdima primoraće Kupa da krene u akciju kako bi zaštitio Lil.

Lil i Kup znaju kakve opasnosti vrebaju u divljini Blek Hilsa. Međutim, moraju da udruže snage da bi otkrili ubicu uvrnutih i neprirodnih instinkta, koji je njih odabrao za svoj sledeći plen.

*Posvećeno svima koji
brane i štite divljinu*

PRVI DEO

SRCE

Jer gde je vaše blago, onde će biti i srce vaše.
JEVANĐELJE PO MATEJU, 6:21

1.

JUŽNA DAKOTA

Jun 1989.

Za Kupera Salivana završio se život kakav je poznao. Na sudiju i porotu – njegove roditelje – nisu uticale ni molbe, ni ubeđivanja, ni gnev, ni pretnje. Osudili su ga i poslali daleko od svega što poznaje i do čega mu je stalo, u svet bez igraonica i *big meka*.

Samo ga je gejmbroj spasavao da ne crkne od dosade i da potpuno ne pošasavi.

Predviđao je da će mu ta dva užasna i glupa meseca, do kraja tamnovanja u divljini čudljivog Zapada, društvo praviti samo tetris. Dobro je znao da je igrica, koju je njegov otac pokupio maltene s montažne trake u Tokiju, neka vrsta mita.

Kup je imao jedanaest godina i nije bio budala.

Praktično niko u Sjedinjenim Državama nije imao tu igricu i to je definitivno bilo strava. Međutim, ima li svrhe posedovati nešto što svi drugi žele ako ne možete time da se razmećete pred prijateljima?

Tada ste samo obični Klark Kent ili Brus Vejn, bezvezni alter ego superheroja.

Svi njegovi prijatelji su bezbroj milja daleko, čak u Njujorku. Tamo će provesti leto, na plažama Long Ajlanda i obala Džersija. A obećali su mu da će u julu provesti dve nedelje u bejzbol kampu.

Međutim, to je bilo ranije.

Sad su njegovi roditelji otišli u Italiju, Francusku i neka druga glupa mesta na drugi medeni mesec. To je, zapravo, šifra za poslednji pokušaj da sačuvaju brak.

Ne, Kup nije bio budala.

Pošto prisustvo jedanaestogodišnjeg sina nije romantično, ili već šta god, poslali su ga kod bake i deke u zabit Južne proklete Dakote.

U od boga zaboravljenu Južnu Dakotu. Mnogo puta je čuo majku da je baš tako naziva, osim dok mu je sa smeškom pričala kakvu će divnu *avanturu* doživeti i kako će doći u kontakt sa svojim *korenima*. Od boga zaboravljena, odjednom se pretvorila u drevnu, čistu i uzbudljivu. Kao da on ne zna da je pobešla od roditelja i njihove usrane male farme čim je napunila osamnaest godina!

Sad je zaglavio tamo odakle je ona utekla, a ničim to nije zaslužio. Nije njegova krivica što otac naskače na svaku suknu, a majka uzvraća time što kupuje pola Medison avenije. Ove informacije Kup je saznao stručnim i redovnim prislušivanjem. Oni su zeznuli stvar, a on je osuđen da provede leto na sranju od farme, s ljudima koje jedva poznaje.

Osim toga, bili su stvarno matori.

Morao je da pomaže oko konja koji su smrdeli i izgledali kao da žele da ujedu. Morao je da pomaže i oko pilića, a oni su zaista smrdeli i stvarno ujedali.

Nisu imali kućnu pomoćnicu koja pravi omlete od belanaca i skuplja njegove figure akcionih heroja sa poda. Vozili su kamionete umesto kola. Čak i njegova prastara baka.

Danima nije video taksi.

Morao je da obavlja kućne poslove i da jede domaća jela napravljena od namirnica koje u životu nije video. Hrana je bila ukusna, ali nije u tome stvar.

Na jednom jedinom televizoru u čitavoj kući nije bilo bogzna kakvog programa. Nije bilo Mekdonaldsa, ni kineskih restorana, ni picerija koje isporučuju hranu. Nije bilo prijatelja, parkova, bioskopa, niti igraonica sa video-igricama.

Kao da je u Rusiji ili na nekom sličnom mestu.

Podigao je pogled sa gejmbója da bi kroz prozor automobila osmotrio ono što je smatrao gomilom ničega. Glupe planine, glupa prerija i glupo drveće. Koliko je mogao da proceni, isti pogled otkako su krenuli

sa farme. Bar su baba i deda prestali da ga prekidaju u igri kako bi mu objasnili šta se upravo vidi kroz prozor.

Baš ga briga za gomilu glupih naseljenika, Indijanaca i vojnika koji su se tuda motali pre nego što je rođen. Dođavola, pa i pre nego što su rođeni njegovi praistorijski baba i deda.

Koga boli dupe za Ludog Konja i Seratora Koji Sedi! Njega zanimaju X-meni i rezultati bejzbol utakmica.

Grad najbliži farmi zvao se Dedvud*, a što se Kupa tiče, ime mu je samo za sebe dovoljno govorilo.

Nije mario za kauboje, konje i bizone. Mario je za bejzbol i video-igrice. Čitavo leto neće videti nijednu utakmicu na Jenki stadionu.

Kao da je i sam mrtav.

Ugledao je grupu životinja nalik mutantskim jelenima kako teško koračaju kroz duboku travu, gomilu drveća i veoma glupih zelenih brda. Zašto se zovu Blek Hills** kad su zelena? Zato što se trenutno nalazi u Južnoj usranj Dakoti gde ne razlikuju muda od ašova.

Nigde nema zgrada, ljudi, ulica i uličnih prodavaca. Nigde nema njegovog doma.

Baka se okrenula da ga pogleda. „Vidiš li losove, Kupere?“

„Vidim.“

„Uskoro stižemo do imanja Čansovih“, rekla mu je. „Lepo od njih što su nas pozvali na večeru. Dopašće ti se Lil. Sličnog ste godišta.“

Znao je pravila. „Da, gospođo.“ Kao da bi se družio sa *devojčicom*. S nekom glupačom koja verovatno smrdi na konje i izgleda kao kobila.

Spustio je pogled i vratio se tetrisu ne bi li ga baba ostavila na miru. Pomalo je ličila na njegovu majku. Odnosno, ličile bi da mu je majka stara, da ne farba kosu u plavo, da ne pravi lokne i da se ne šminka. Međutim, ipak je video svoju majku na licu ove čudne starice s borama oko plavih očiju.

A to je bilo pomalo jezivo.

Ime joj je Lusi, a trebalo je da je zove bakom.

Kuvala je i pekla. U ogromnim količinama. Prostirala je čaršave i slične stvari na konopac iza kuće. Ušivala je i ribala i pevala dok je radila. Imala je lep glas, ako volite tu vrstu muzike.

* Engl. Deadwood – Mrtva Šuma. (Prim. prev.)

** Engl. Black Hills – Crna brda. (Prim. prev.)

Pomagala je oko konja i Kup je morao da prizna da se iznenadio i zadivio kad je video da zaskače na konja bez sedla.

Bila je matora – zaboga, verovatno je imala bar pedeset godina. Međutim, nije bila oronula.

Uglavnom je nosila čizme, farmerke i karirane košulje. Međutim, danas je obukla haljinu i pustila kosu, mada je obično nosila pletenicu.

Nije primetio kad su skrenuli sa beskrajno dugačkog puta, sve dok tlo nije postalo veoma neravno. Kad je bacio pogled kroz prozor, ponovo je video drveće, ustalasanu zemlju i grube vrhove planina u pozadini. Uglavnom su delovale poput džombastih zelenih brda na čije su vrhove nasadene gole stene.

Znao je da njegovi baka i deka gaje konje i iznajmljuju ih turistima na početku staza za jahanje. Međutim, to nije razumeo. Prosto nije shvatao zašto bi neko želeo da sedne na konja i jaše po stenju i oko drveća.

Deda je vozio duž zemljanog puta na kojem je bilo više blata nego šljunka, a Kup je video stoku kako pase sa obe strane. Nadao se da to znači da se vožnja primiće kraju. Nije mu stalo do večere kod Čansovih, niti do upoznavanja sa glupom Lil.

Piškilo mu se.

Deda je morao da stane da bi baka izašla i otvorila kapiju za stoku, a i da je ponovo zatvori kad prođu. Dok su se truckali, njegova bešika je počela da protestuje.

Ugledao je šupe, ambare, štale, šta god da su. Bio je to, prema ovdašnjim standardima, znak civilizacije.

Na nekim poljima je nešto raslo, po drugim su trčali konji, kao da nemaju pametnija posla.

Video je i kuću koja nije izgledala drugačije od kuće u kojoj su živeli njegovi baka i deka. Dva sprata, prozori, prostran trem. Samo što je ova kuća bila ofarbana u plavo, a dedina kuća u belo.

Bilo je mnogo cveća oko kuće. Neko ko nije morao da nauči kako da plevi cveće u bakinoj bašti, možda bi pomislio da ovo cveće izgleda lepo.

Na trem je izašla žena i mahnula. I ona je bila u haljini, dugoj haljini koja ga je podsetila na stare fotografije hipika koje je video. Kosa joj je bila tamna i vezana u rep. Ispred kuće su bila parkirana dva kamioneta i jedan stari automobil.

Njegov deda, koji dotad jedva da je progovorio reč, izašao je iz kola. „Zdravo, Džena.“

„Drago mi je što te vidim, Seme.“ Žena je poljubila dedu u obraz, a zatim se okrenula baki i zagrlila je. „Lusi! Zar ti nisam rekla da ništa ne donosiš?“, dodala je kad se Lusi okrenula i uzela korpu iz kola.

„Nisam mogla da odolim. Napravila sam pitu od višanja.“

„To sigurno nećemo odbiti. Znači, ovo je Kuper.“ Džena mu je pružila ruku kao da je odrastao čovek. „Dobro došao!“

„Hvala vam.“

Spustila mu je ruku na rame. „Hajdemo unutra. Lil jedva čeka da te upozna, Kupere. Upravo završava neke kućne poslove sa ocem, ali ubrzo će stići. Želiš li limunadu? Kladim se da si žedan posle duge vožnje.“

„Ahm. Valjda. Mogu li u toalet?“

„Naravno. Imamo jedan u kući.“ Nasmejala se kad je to izgovorila, izazivajući ga svojim tamnim očima od kojih mu se vrat zažario.

Kao da je znala da je upravo pomislio kako sve deluje staro i jeftino.

Povela ga je kroz veliku dnevnu sobu, zatim kroz manju i najzad uvela u kuhinju koja je mirisala kao i bakina.

Domaća hrana.

„Tamo je ve-ce.“ Potapšala ga je po ramenu, što je samo pojačalo vrelinu koju je osećao na vratu. „Hajde da popijemo limunadu na zadnjem tremu i posedimo“, obratila se baki i deki.

Njegova majka bi ovo nazvala kupatilom. Zahvalno se olakšao i oprao ruke iznad majušnog lavaboa u uglu. Kraj njega je na šipci visio bleđo-plav peškiri s malenom ružičastom ružom.

Kod kuće, razmišljao je, kupatilo je dva puta veće, sa luksuznim sapunima u kristalnim posudama iz Tifanija. Peškiri su mnogo mekši i imaju monograme.

Odugovlačeći, bockao je prstom latice belih krasuljaka u uskoj drvenoj saksiji na lavabou. Kod kuće bi na tom mestu verovatno stajale ruže. Dosad takve stvari uopšte nije primećivao.

Bio je žedan. Poželeo je da uzme galon limunade, a možda i kesicu čipsa sa ukusom sira, pa da se opruži na zadnjem sedištu sa gejmbujem u ruci. Sve je bolje od sedenja s nepoznatim ljudima na tremu stare seljačke kuće, verovatno *satima*.

Još je čuo kako razgovaraju i šale se u kuhinji i pitao se koliko još može da odugovlači pre nego što bude morao da izađe.

Gvirnuo je kroz mali prozor i zaključio da je reč o istom sranju. Ograđeni pašnjaci, korali, ambari, silosi, glupe domaće životinje i čudna oprema.

Nije da je izgarao od želje da ode u Italiju i razgleda stare zgrade, ali da je sad tamo sa roditeljima, bar bi mogao da jede picu.

Iz ambara je izašla devojčica. Imala je tamnu kosu poput svoje hipi majke, pa je zaključio da je to Lil. Nosila je farmerke zavrnutе do sredine listova, duboke patike i crvenu bejzbol kapu preko kose sa dve pletenice.

Delovala je otrcano i glupo i uopšte mu se nije dopala.

Trenutak kasnije, za njom je izašao muškarac. On je imao plavu kosu, vezanu u rep, što ga je navelo na zaključak da je i on u hipi fazonu. Takođe je i on nosio bejzbol kapu. Rekao je nešto zbog čega se devojčica nasmejala i klimnula glavom. Potrčala je, ali ju je čovek uhvatio.

Kup je slušao kako ciči od smeha dok je otac baca uvis.

Da li je njega otac nekad jurio? – zapitao se Kup. Da li ga je ikad bacao u vazduh i vrtoglavo obrtao?

Nije se sećao. On i njegov otac su imali *diskusije*, kad je imao vremena. A vremena, Kup je to dobro znao, nikada nije imao.

Seoski klipani imaju dovoljno vremena, pomislio je Kuper. Nisu pod poslovnim pritiskom kao korporativni advokati poput njegovog oca. Oni nisu treća generacija Salivana kao njegov otac, sa odgovornostima koje to ime sa sobom nosi.

Mogu da bacaju svoju decu uvis po čitav dan.

Skrenuo je pogled sa prozora jer je osetio bol u stomaku dok ih je posmatrao. Pošto više nije imao izbora, izašao je kako bi se prepustio na milost i nemilost mučenju do kraja dana.

Lil se kikotala kad je otac još jednom vrtoglavo zavrteo. Kad je došla do daha, pokušala je da mu uputi strog pogled. „On mi neće biti dečko.“

„To sad kažeš“, Džosaja Čans je kratko zagolicao svoju devojčicu po rebrima, „ali ja ću tog gradskog kicoša ipak držati na oku.“

„Ne želim dečka.“ Lil je odsečno odmahнула rukom uz sve iskustvo jedne još malo pa desetogodišnjakinje. „Suviše su problematični.“

Džo je privukao bliže i protrljao joj obraze. „Za par godina ću te podsetiti na ovo što si sad rekla. Izgleda da su stigli. Hajde da se pozdravimo i operemo.“

Nije imala ništa protiv dečaka. Znala je kako da se ponaša u društvu. Ipak... „Ako mi se ne dopadne, da li moram da se igram sa njim?“

„On je gost. Stranac u stranoj zemlji. Zar ti ne bi želela da neko tvog godišta bude fin prema tebi i pokaže ti grad kad svratiš do Njujorka?“

Nabrala je svoj uzani nos. „Ne želim da idem u Njujork.“

„Kladim se da i on nije želeo da dođe ovamo.“

Nije mogla da shvati zašto ne bi želeo. Ovde ima svega. Konja, pasa, planina i drveća. Međutim, roditelji su je već naučili: koliko ljudi, toliko i čudi.

„Biću fina prema njemu.“ Bar u početku.

„Ali nećeš pobeći i udati se za njega.“

„Tata!“

Zakolotala je očima baš kad je dečak izašao na trem. Lil ga je proučavala kao što bi proučavala uzorak materijala za haljinu.

Bio je viši nego što je očekivala i imao je kosu boje borove kore. Izgledao je... ljutito ili tužno, nije mogla da odredi. Kakogod, nijedna od te dve mogućnosti nije obećavala. Bio je odeven po gradskoj modi, u krutu belu košulju i tamni džins koji nije dovoljno ni nošen ni pran. Uzeo je čašu limunade koju mu je njena majka ponudila i oprezno posmatrao Lil, kao što je i ona posmatrala njega.

Poskočio je kad je čuo krik sokola, a Lil je jedva uspela da obuzda podrugljiv osmeh. Njena majka nije volela da je vidi kako se podrugljivo osmehuje u društvu.

„Seme.“ Široko se osmehnuvši, Džo je ispružio ruku. „Kako ide?“

„Ne mogu da se požalim.“

„Lusi, baš lepo izgledaš.“

„Snalazimo se sa onim što imamo. Ovo je naš unuk Kuper.“

„Drago mi je, Kupere. Dobro došao u Blek Hills! Ovo je Lil.“

„Zdravo.“ Podigla je glavu. Imao je plave oči, poput leda na planini. Nije se smešio, niti su mu se oči smešile.

„Džo, idite Lil i ti da operete ruke. Ješćemo napolju“, dodala je Džena. „Lep je dan. Kupere, sedi pored mene i pričaj mi šta voliš da radiš u Njujorku. Nikad nisam bila tamo.“

Lil je iz iskustva znala da njena majka može bilo koga da navede da priča i da se nasmeši. Međutim, izgleda da je Kuper Salivan iz Njujorka bio izuzetak. Govorio je samo kad mu se neko obrati i pristojno se ponašao, ali ništa više od toga. Sedeli su napolju za stolom za piknik, u čemu je

Lil uvek uživala, i gostili se prženom piletinom i dvopekrom, salatam od krompira i boranijom koju je njena majka nabrala tokom poslednje žetve.

Vodio se razgovor o svemu, od konja, stoke i useva, do klime, knjiga i novosti o drugim susedima. O svim onim stvarima koje su bitne u Lilinom svetu.

Mada joj se Kuper činio krutim poput košulje koju je nosio, uspeo je da po dva puta sipa svako jelo, iako je u svemu ostalom jedva otvarao usta.

Sve dok njen otac nije pomenuo bejzbol.

„Boston će ove godine razbiti maler.“

Kuper je frknuo, ali je odmah povio ramena.

Na svoj opušteni način, Džo je podigao korpu sa tostom i ponudio ih dečaku. „Ah, da. A vi, Gospodine Njujork, navijate li za Jenkije ili za Metse?“

„Za Jenkije.“

„Nemaju nikakvu šansu.“ Džo je saosećajno odmahnuo glavom. „Ove godine nemaju nikakvu šansu, sinko.“

„Imamo dobre odbrambene igrače i dobre udarače. Gospodine“, dodao je, kao da se naknadno setio da to treba da učini.

„Baltimor vas već gazi.“

„Prosto imaju sreće. Prošle godine su skapali, a ove godine će uvenuti.“

„Kad se to desi, Red Soksi će odskočiti.“

„Možda će ispuzati!“

„Oho, pametnjaković!“

Kuper je blago prebledeo, ali Džo je nastavio kao da nije primetio tu reakciju. „Kazaću samo ovo – Vejd Bogs, a dodaću još nešto – Nik Esaski. Zatim...“

„Don Metingli, Stiv Saks.“

„Džordž Stajnbrener.“

Kuper se prvi put iskezio. „Pa, ne može se sve imati.“

„Konsultovaću svog stručnjaka. Soksi ili Jenkiji, Lil?“

„Ni jedni ni drugi. Baltimor. Mladost je na njihovoj strani, kao i impuls. Imaju Frenka Robinsona. Boston dobro igra, ali neće uspeti. Jenkiji? Ove godine nemaju šanse.“

„Moje jedinče me ranilo.“ Džo je spustio ruku na srce. „Igraš li kod kuće, Kupere?“

„Da, gospodine. Druga baza.“

„Lil, odvedi Kupera iza ambara. Možete da podstaknete varenje vežbajući udarce.“

„Važi.“

Kup je skliznuo s klupe. „Hvala za večeru, gospođo Čans. Bila je odlična.“

„Nema na čemu.“

Dok su deca odlazila, Džena je pogledala Lusi. „Siroti dečko“, promrmljala je.

Psi su potrčali preko polja. „Ja igram na trećoj bazi“, rekla mu je Lil.

„Gde? Ovde nema ničeg.“

„Na obodu Dedvuda. Imamo i teren i ligu. Biću prva žena koja će igrati bejzbol u prvoj ligi.“

Kup je ponovo frknuo. „Žene ne igraju u prvoj ligi. Tako je kako je.“

„Ne mora tako da bude. Tako kaže moja mama. Kad prestanem da igram, biću menadžer.“

Podrugljivo se osmehnuo i, mada se zbog toga nakostrešila, sad joj se ipak više dopao. Bar više nije krut kao uštirkana košulja. „Znaš mi ti đoku.“

„Kog Đoku?“

Nasmejao se. Iako je znala da se smeje njoj, odlučila je da mu pruži još jednu šansu pre nego što ga razbije.

Bio je društvo. Stranac u stranoj zemlji.

„Kako igrate u Njujorku? Mislila sam da su zgrade svuda unaokolo.“

„Igramo u Central parku, a ponekad i u Kvinsu.“

„Šta je Kvins?“

„To je jedan od okruga.“

„Zar Kvins nije mazga?“

„Ne. Isuse. To je varoš, mesto. A ne magarac.“

Stala je, postavila pesnice na kukove i ošinula ga svojim tamnim, tamnim očima. „Kad pokušaš da nateráš nekog da se oseti glupim zato što postavlja pitanja, ti si taj koji je glup.“

Slegao je ramenima i obišao sa njom veliki crveni ambar.

Smrdelo je na životinje, istovremeno i na prašinu i na izmet. Kup nije mogao da shvati zašto bi neko želeo da živi uz taj smrad, ili uz zvuke kokodakanja, frktanja i mukanja u svakom prokletom trenutku. Otvorio je usta da izbací podrugljivu primedbu o tome – najzad, ona je dete, i to devojčica – ali tad je ugledao kavez za vežbanje bejzbol udaraca.

Nije bio poput onih na koje je navikao, ali ipak mu je delovao blaženo. Neko, verovatno njen otac, izgradio je trostrani kavez od građe za ogradu. Zadnja strana se naslanjala na žbunje i drač, iza kojih se prostiralo polje po kojem je gacala zaludna stoka. Pored ambara, u senci nadstrešnice, nalazila se kutija namučena mnogim godišnjim dobima. Lil je otvorila i izvukla rukavice, palice i lopte.

„Tata i ja vežbamo skoro svake večeri posle jela. Ponekad mi mama baca loptu, ali ona ima slabu ruku. Možeš prvi da udaraš, ako želiš. Zato što si gost. Ali moraš da nosiš šlem. To je pravilo.“

Kup je stavio zaštitnu kacigu koju mu je pružila i odmerio težinu nekoliko palica. Osećaj je bio gotovo podjednako dobar kao i držanje gejmbója u ruci. „Tvoj otac vežba sa tobom?“

„Naravno. Igrao je par sezona u drugoj ligi na istoku. Prilično dobro igra.“

„Zaista?“ Sva poruga je nestala. „Bio je profesionalni igrač bejzbola?“

„Nekoliko sezona. Povredio je tetive ramena i to je bilo to. Odlučio je da proputuje državu i završio ovde. Radio je za mog dedu – ovo je bila dedina farma – i upoznao moju mamu. To je takođe bilo to. Hoćeš palicu?“

„Aha.“ Kup je otišao nazad do kaveza i zamahnuo par puta za probu. Dobacila mu je jednu ravnu i sporu loptu, tako da ju je dobro tresnuo i odbacio je daleko u polje.

„Fin udarac. Imamo šest lopti. Pokupićemo ih kad završiš sa udarcima.“ Uzela je novu loptu, stala na poziciju i bacila još jednu laganu.

Kup je osetio da mu se raspoloženje polako popravlja dok je gledao kako lopta odleće u polje. Udario je treću, a zatim vrcnuo kukovima čekajući narednu.

Zavarala ga je i lopta je proletela kraj njega. „Fino odsečena“, rekla je kad je suzio kapke.

Stisnuo je palicu i udario se po petama. Zavarala ga je bacivši nisku loptu zakrivljenu ka unutra. Uspeo je da okrzne sledeću, faul lopta je zazvonila kad je udarila u kavez.

„Vrati mi te tri, ako hoćeš“, rekla je, „pa ću ti ih ponovo dobaciti.“

„U redu je. Na tebe je red.“ Pokazaće on njoj.

Zamenili su mesta. Umesto da joj popušta, odmah je dobacio žestoku loptu. Uspela je da je zakači dovoljno da bude faul lopta. Sledeću je dobro

tresnula. Ali treću je zaista pogodila kako treba. Da su igrali na terenu, Kuper je morao da prizna, potpuno bi je izbacila.

„Dobra si.“

„Volim da ih pošaljem visoko i daleko.“ Lil je naslonila palicu na kavez i krenula ka polju. „Igramo sledeće subote. Mogao bi da dođeš.“

Glupa seljačka utakmica. Međutim, pomislio je, i to je bolje nego ništa. „Možda.“

„Ideš li na prave utakmice? Na Jenki stadion?“

„Naravno. Moj tata ima sezonske karte, sedišta iza treće baze.“

„Zezaš me!“

Zadivio je – bio je to dobar osećaj, pomalo. Nije loše imati nekog, pa makar to bila i devojčica sa sela, sa kim može da razgovara o bezbolu. Osim toga, dobro se snalazila s loptom i palicom, a to je ozbiljan plus.

Ipak, Kup je samo slegao ramenima i posmatrao Lil kako se vešto provlači kroz bodljikavu žicu. Nije se pobunio kad se okrenula i podigla žicu da i on prođe.

„Mi ih gledamo na televiziji ili slušamo na radiju. Jednom smo otišli u Omahu da gledamo utakmicu. Ali nikad nisam bila na stadionu tima iz prve lige.“

To ga je podsetilo gde se nalazi. „Zato što ste milion milja daleko od takvog stadiona. Od bilo čega.“

„Tata kaže da ćemo jednog dana uzeti odmor i otići na istok. Možda baš na Fenvej park, zato što on navija za Red Sokse.“ Pronašla je loptu i stavila je u džep. „Voli da navija za gubitnike.“

„Moj otac kaže da je pametnije navijati za pobednike.“

„Uglavnom svi to i rade. Zato neko mora da navija i za gubitnike.“ Osmehnula mu se i zalepršala dugim, tamnosmeđim trepavicama. „To će ove godine biti Njujork.“

Iskezio se pre nego što je shvatio šta radi. „Videćemo.“

Podigao je loptu i dobacio joj dok su išli ka drveću. „Šta radite sa svim ovim kravama?“

„To su goveda. Gajimo ih, a zatim ih prodajemo. Ljudi ih jedu. Klađim se da čak i Njujorčani vole biftek.“

Pomislio je da je to odvratno. Jednoga dana će se krava, koja trenutno bulji u njega, naći na nečijem tanjiru – možda čak i u njegovom.

„Imaš li kućne ljubimce?“, pitala ga je.

„Ne.“

Nije mogla da zamisli život bez životinja svuda oko sebe, u svakom trenutku. Pri pomisli na to da on nema nijednu, osetila je knedlu sažaljenja u grlu.

„Valjda je u gradu teže. Naši psi...“ Zastala je da pogleda unaokolo i zatim ih spazila. „Trčali su unaokolo, vidiš, a sad su se vratili do stola nadajući se da će dobiti ostatke. To su dobri psi. Ako želiš, možeš ponekad da dođeš da se igraš sa njima i da koristiš kavez.“

„Možda.“ Još jednom je kradom pogledao. „Hvala ti.“

„Ne poznajem mnogo devojčica koje vole bejzbol. Ni šetnju kroz šumu ili pecanje. A ja volim. Tata me uči da čitam tragove. Njega je naučio moj deda, mamin otac. Stvarno je dobar.“

„Tragove?“

„Životinja i ljudi. Radi rasonode. Ima puno tragova i veoma je zabavno.“

„Ako ti tako kažeš.“

Podigla je glavu kad je čula nipodaštavanje u njegovom glasu. „Jesi li ikad kampovao?“

„Zašto bih želeo da idem na kampovanje?“

Samo se nasmešila. „Uskoro će se smračiti. Bolje da pronađemo poslednju loptu i da krenemo nazad. Ako ponovo dođeš, možda će i tata igrati sa nama, ili možemo na jahanje. Voliš li da jašeš?“

„Konje? Ne znam da jašem. Deluje mi kao glup sport.“

Na to se razbesnela, kao što se razbesnela i zbog visokih i dugih lopti. „Nije glupo, glupo je reći da je glupo samo zbog toga što ne znaš da jašeš. Osim toga, zabavno je. Kad budemo...“

Naglo je ućutala. Dok je udisala, zgrabila je Kupa za ruku. „Ne mrdaj.“

„Šta?“ Njena ruka se tresla, zbog čega mu je srce sišlo u pete. „Da nije zmija?“

Panično je posmatrao travu.

„Kuguar.“ Jedva je izgovorila reč. Stajala je poput kipa dok joj je ruka drhtala na njegovom ramenu i zurila u prepletenu žbunje.

„Šta? Gde?“ Sumnjičav i uveren da se Lil šegači i da pokušava da ga uplaši, pokušao je da odgurne njenu ruku. Najpre nije video ništa osim žbunja, drveća, stena i brda.

Zatim je ugledao senku. „Sranje. Jebeno sranje!“